

[Axel Sørensen.]

man nu med dette lovforslag vil prøve at komme i forbindelse med henblik på en almindelig opsparing, vil måske spørge: taber mine penge ikke i købeevne ved denne opsparing, for jeg ser i dagbladene, at den værdiforringelse, der er sket i 1961, vil ligge omkring 4 pct., hvilket igen vil sige, at den rente, som jeg allerede skulle have haft af mine midler, er udeblevet? Det, man her hentyder til, er jo den forringelse, der er sket i pengenes værdi. Det er vel nok den usikkerhed, der i de senere år har været med hensyn til, hvad der til sin tid kan købes for de penge, man opsparer, der har bidraget til et større forbrug af de midler, man indtjener.

Regeringen har ikke i lovforslaget indsat noget, der går i retning af pristalssikring af den opsparing, der omfattes af lovforslaget. Den har måske heller ikke modsat sig noget sådant. Det vil derfor være af en vis værdi, hvis man kan finde frem til en løsning i så henseende og det under udvalgsarbejdet lykkes at nå til et forslag, der tager sigte herpå.

Det foreliggende forslag om øget mulighed for opsparing får vel størst betydning for småsparerne. Det må imidlertid forudses, at med den lave kurs, der i øjeblikket er på obligationer, vil obligationer i den kommende tid med baggrund i Danmarks indtræden i fællesmarkedet formodentlig blive et aktuelt papir, som der vil ske opkøb af, og hvis kurser må forventes at stige ret væsentligt, et forhold, som man ikke kan undlade at tage i betragtning ved enhver investering, der skal ske i dette land. Hvad angår pengenes værdifasthed, har vi sikkert meget at lære af lande som Schweiz, Holland og Tyskland. Man kommer vist ikke uden om, at bevægelserne i indtjening og opsparing må foregå parallelt, hvis det skal være muligt for et land at øge ikke alene sin produktion, men også sin almindelige velstand.

Flere ærede ordførere har nævnt muligheden for udvidelse af henlæggelser til fonds

af erhvervsmæssig betydning. En sådan udvidelse ville være meget værdifuld for den unge generation, som en dag skal overtage erhvervslivet efter de ældre, da overtagelsen jo vil blive yderligere fordyret gennem en øget inflation og der ikke kan skaffes yderligere investeringer dertil.

Der er vel mulighed for under det kommende udvalgsarbejde at snakke sig igen om tingene og klare nogle af problemerne til gunst for den fornuftige opsparing, således at de, der foretager en opsparing, senere vil kunne se, at de får den fulde udnyttelse af den, og jeg vil gerne tilsige mit partis velvillige medvirken hertil.

Skræppenborg-Nielsen: Fremkomsten af det foreliggende forslag til lov om folkeopsparing kan næppe undre nogen, i hvert fald ikke dem, der enten har læst eller hørt den højtærede finansministers tale ved fremsættelsen af finanslovsforslaget for finansåret 1962-63. I sin skriftlige fremsættelse af det foreliggende lovforslag kommer finansministeren jo også ind på i hvert fald nogle af de betragtninger opsparingen vedrørende, som dengang blev gjort gældende, betragtninger, jeg ikke for alles vedkommende finder grund til at gentage her, for at sige det kort.

Den egentlige begrundelse for fremsættelsen er i og for sig ikke en dalende opsparing her i landet — tværtimod er opsparingen for tiden stigende — men derimod et stærkt stigende behov for kapital til investeringer såvel statslige som private, et kapitalbehov, der stiger stærkere end den opsparing, der allerede finder sted. For at råde bod på netop det forhold, at kapitalbehovet er større, meget større, end den opsparing, der for tiden finder sted, er lovforslaget fremsat.

Vi er for så vidt enige med finansministeren i, at behovet for kapital til investeringer for tiden er meget stort såvel statsligt som privat, men for os at se kan der ikke herske nogen tvivl om, at en meget stor del af dette kapitalbehov, kapitalforbruget, om man vil, uden større skade kunne nedskæres ganske